

Advent, hoppets tid

Br Johannes-Maria Störksen, karmelit

Adventstiden ger oss tillfälle att rikta blicken mot det förflutna, mot nutiden och mot framtiden. Genom flera århundraden har Gud meddelat sig till sitt utvalda folk Israel genom profeterna. Dessa har fått sig anförtrott uppgiften att tala till folket, på Guds vägnar. De har som uppgift att säga: *"Hör, Israel, Herren vår Gud, Herren är en"* och att uppenbara för dem att Gud älskar dem och är en barmhärtig och trogen Gud.

Sedan talar de om det förflutna: Kom ihåg Herren vår Gud, som för oss har gjort mäktiga verk med sin arm, han som har frälst oss från Egyptiernas ok, han som trofast har varit med oss till alla tider.

De talar om nutiden: omvänd er, i dag, vänd bort från all ondska, all orättvisa.

Och de talar om framtiden: Herren vår Gud skall sända sin Son, vår Messias, och *"Den dagen"*, säger profeten Jesaja *"skall folken söka sig till Jishajs rot, till honom som står som ett fälttecken för alla folk, och platsen där han tronar skall bli ärad"*.

Därför kan Paulus säga: *"Alla profetior i skriften står där för att undervisa oss, så att vi genom vår uthållighet och den tröst skriften ger oss kan bevara vårt hopp."* Guds löften som presenterades i Gamla Testamentet har infriats och folket har fått se *"skottet som [skulle] skjuta upp ur [Jishajs] rot"*, de har fått se honom som *"är fylld av Herrens ande, vishetens och insiktens ande, klokehetens och kraftens ande, kunskapens och gudsfruktans ande."*

Jesu Kristi löften som presenteras för oss i Nya Testamentet, skall också infrias en dag. Ja, infrielsen har redan ägt rum fast vi ännu inte har sett allt i sin fullhet. Vi väntar på och längtar efter Herrens återkomst vid världens slut: *"Kom, Herre Jesus!"* står det i Bibelns avslutning. Medan vi väntar på att han skall komma i härlighet, är han i själva verket redan med oss, såsom han har lovat: *"Jag är med er, alla dagar, till tidens slut"*, säger han. Detta är vårt hopp, detta är vår tro.

Påven Benedikt talar om det i sin encyklika *Spe salvi*, "I hoppet är vi frälsta" som publicerades för en vecka sedan. Adventstiden är hoppets tid, eftersom det är löftenas tid, förberedelsernas tid inför det som skall komma. Hopp och löften pekar på det som skall komma, det som vi skall förbereda oss till. *"Himmelriket är nära"*, förkunnar Johannes. Det är detta de kristna litar på, det är detta som inger oss hopp: Gud har kommit till oss, och i sin Son har han uppenbarat att han är Kärlek, bara kärlek, fullkomlig kärlek. Om man litar på detta, om man tror på detta, då fylls man nödvändigtvis av hopp. Hopp och tro är nära förknippade med varandra. Författaren till Hebreerbrevet¹ skriver till exempel: *"Låt oss [...] träda fram inför Gud med uppriktigt hjärta och i full trosvisshet [...] Låt oss orubbligt fortsätta att bekänna vårt hopp, ty han som gav oss löfena är trofast."*

Ja, han är trofast, kära bröder och systrar, och i denna Adventstid kan vi vänta på det som kommer, med ett hopp som är grundligt förankrat i orubblig tillit och tro. Så är det i själva verket alltid, men under Adventstiden fokuserar Kyrkans liturgi mer speciellt på detta. Varje år inbjuds de kristna att tillbringa de sista veckorna före Jul med att förbereda sig. När vi förbereder oss för att ta emot Guds Messias, vår Frälsare, han som befriar från det onda, kan vi vända oss mot Israels folk, vår storebror, som också fick förbereda sig, och så vänta tillsammans med dem. Vi kan låta oss inspireras av deras trogna hopp, av deras törst och tålmod. Tillsammans med dem kan vi vaka och be, sjunga psalmerna som vi fått genom dem, och läsa alla de underbara profetiorna som talar om Honom som skall komma och frälsa sitt folk.

¹ He 10:22-23.

Vi kan läsa hela Israels historia fram till Guds människoblivande, som en berättelse om en förberedelse inför Sonens ankomst bland oss. Israels advent nådde sin höjdpunkt i Marias advent. Av Maria, Israels dotter, föddes Jesus, Israels Konung, alla människors Konung.

Den sista förberedelsen under Israels advent kommer genom det Gamla Förbundets sista profet, Johannes Döparen, han om vilken profeten Jesaja säger: *"En röst ropar i öknen: Bana väg för Herren, gör hans stigar raka."* Genom profeten Malaki hade Herren sagt om den samme Johannes att han skulle komma som den nye Elia: *"Se, jag sänder profeten Elia till er [...]. Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna [...]."*

När han kommer, säger Johannes Döparen till oss: *"Omvänd er"*, och han ger oss ett exempel på omvändelse, som vi kan söka kopiera, när han, enligt Johannesevangeliet, säger: *"Han skall bli större och jag bli mindre."* Ja, vi skall bli så små att vi en dag skall kunna säga med Paulus: *"Jag lever, fast det är inte jag som lever, det är Kristus som lever i mig"*. Då förverkligas det som Paulus säger om att den gamla människan måste dö. Den gamla människan dör när vi omvänder oss, och den nya människan uppstår till ett nytt liv, iklädd Kristus. Att omvända sig, det är att lämna den falska vägen man följde förut, dödens väg, vända om och gå en annan väg, den sanna vägen, som är Herren själv. Det är att inte längre säga Nej till Gud, utan Ja. Ja till Kristus som sade om sig själv: *"Jag är vägen, sanningen och livet."*

Att omvända sig, det är också att offra, att ge avkall på vår egen vilja, låta den bli förenad med Guds vilja, låta Guds vilja bli vår vilja. Vi inbjuds då att säga med Herren själv: *"Min mat är att göra min himmelske Faders vilja"*. Och att upprepa de ord som han i Getsemane, dagen före sin död på korset, säger till sin Fader: *"Inte som jag vill, utan som du vill."*

Genom Adventstidens omvändelse förbereder vi oss på att fira Kristi födelse. Vi väntar på honom som föddes åt oss för två tusen år sedan, och vi firar varje år hans födelse. Vi firar inte bara åminnelsen av hans födelse, utan också det att han föds på nytt och på nytt åt oss. Och i oss. Varje dag. Maria föder Honom hela tiden för oss och i oss. Då är hennes Ja till att bli Guds moder ett ständigt Ja till att vara vår Moder också. När vi nu förbereder oss till att fira Herrens födelse, får vi därför också förbereda oss till att fira Henne som födde Honom, Hon som gav sitt Ja för att Han skulle kunna bli människa till vår frälsning. Hon, den ödmjuka, som sade: *"Min själ gör Herren större... Jag är Herrens tjänarinna."*

Vi förbereder oss i själva verket inte bara till att fira det nyfödda barnet, och till att låta Honom bli född i oss. Vi förbereder oss också på att han skall komma tillbaka. "Varje år, då kyrkan firar adventsliturgin, aktualiserar hon denna väntan på Messias; då de troende deltar i den långa förberedelsen inför Frälsarens ankomst, förnyar de den brinnande längtan efter hans andra ankomst", säger Katolska Kyrkans Katekes². Den andra ankomsten, som "är mycket härligare än den första. Den första hänvisade oss till tålmodet. Den andra skall ge oss Guds rikes krona" säger Kyrillos av Jerusalem³. Därför kan vi, med glädjefullt hopp, upprepa igen och igen: *"Kom, Herre Jesus!"* Ja, kom, du vår Frälsare!

² Katolska Kyrkans Katekes, 524. Jfr Upp 22:17.

³ Kyrillos av Jerusalem, *Dopkatekeser*, in *Läsningar till Kyrkans dagliga bön*, I, s. 10.